

Előzmények:

Árvai Mara által hallottunk először az Ifjúság 2000-2006.-os programról. Maga a program érdekesnek tűnt első hallásra, igaz, nem igazán láttuk át a lényegét, s azt, hogy hasznosítható ez a való életben.

Ezért is mondtunk igent a képzésre, nem minden félelem nélkül, mivel nem tudtuk pontosan, hogy mire számíthatunk.

Kriszta: Személy szerint engem az is elrettentett egy kicsit, hogy a képzés nyelve az angol, hiszen hiába vagyok nyelvtanár és a kommunikációs gátlásaimtól már egyszer megszabadultam, ennek ellenére tudásom nem éreztem biztosnak, hiszen a nyelvet még csak tanulom. Úgy éreztem, hogy ha még a hétköznapi beszédhelyzetekben meg is állom a helyem, egy képzés meghallgatására, és felfogására nem biztos, hogy képes vagyok. Mindenesetre ez a szituáció egy kihívást jelentett.

Zsolt: Számomra az új emberekkel való megismerkedés mindig izgalommal jár, főként azért is, mert nagy tömegek előtt nehezebben nyílok meg. Némileg mindig gondot okoz bemutatkoznom idegenek előtt.

Mindkettőnk számára feszültséget jelentett, hogy a magyar csapaton belül is a legtapasztalatlanabbaknak számítottunk, nem beszélve a külföldi partnerekről, akikről az előkészítő találkozások során kiderült, hogy szinte már egy összeszokott csapattal lesz dolgunk.

Sokat segített, hogy az utazást megelőzően többször találkoztunk, s ezáltal kicsit közelebb kerültünk egymáshoz. Már a képzés előtt is kezdtünk csapattá formálódni, ami a későbbiek során előnyös volt, hiszen megfelelően, konfliktusok nélkül tudtunk együtt dolgozni.

Az előkészítő találkozóink során a gyakorlati „praktikák” mellett betekintést nyertünk a program elméleti hátterébe, és alkalmazhatóságába is.

Zsolt: Mivel én a programhoz utolsóként csatlakoztam, az utazás számomra némileg több izgalommal járt, mivel külön utaztam a csoportársaimtól. Természetesen semmi váratlan nem jött közbe, és a megbeszéltek alapján találkoztunk.

A programról:

Mindkettőnk véleménye, hogy a program jól szervezett volt, szoros, ennek ellenére a szünetekben lehetőségünk volt új ismeretségeket, kapcsolatokat kötni, sőt a téli sportoknak is hódolni (igaz, ez az ebédszünet rovására ment...:))

Kriszta: Nekem a legszimpatikusabb az a profizmus volt, ahogy a program fel lett építve, egyfajta ívet adva ezáltal. Nekem „laikusnak” az első három nap meghatározó volt, hiszen ekkor kaptam meg azt az elméleti alapot, (az angol szakkifejezésekkel kiegészítve), ami nélkül a képzés gyakorlati részét nem tudtam volna teljesíteni. Itt világosodott meg a nem formális oktatás lényege, és hogy alkalmazható ez az élet minden területén. Nekem, mint tanárnak ez különösen hasznos volt.

Zsolt: A résztvevők folyamatos érdeklődését fenntartva különböző játékos elemekkel átszótt nem formális képzésben volt részünk, amely sikeresen rávilágított a program lényegére.

Így pl. az egyéni bemutatkozásoktól kezdve a csapatok bemutatásán át a pályázat írást bezárólag feszültségmentes környezet, oldott hangulat és sokszor nevetésbe torkolló kellemes pillanatok keletkeztek.

Jónak találtuk a vegyes csapatokat, hiszen itt is kijöttek a kulturális különbségek, amik az ifjúsági cseréket is jellemezhetik.

A napok is logikusan felépítettek voltak; bevezetésként különféle „energizer” feladatokat kaptunk, amik ráhangoltak minket a reggeli és a tartalmas esték után a tényleges munkára.

A nap végén pedig lezárásként jött az értékelés, szintén különféle változatos módszerekkel, ami nagyon hasznos volt, hiszen elgondolkodtatott minket az aznap tanultak hasznosságáról, hasznosíthatóságáról, sőt a kritikai érzékünket is fejlesztette.

A szervezés

A szervezést dicséri a tudatosan és jól megválasztott helyszín és környezet. A szállás tiszta, igényes és célnak megfelelő volt.

Az étellel nagyjából elégedettek voltunk, igaz, előfordult sajnos olyan alkalom, hogy nem mindenkinek jutott ebéd, vagy a későn kelőknek nem maradt reggeli.

Kedves dolog volt azonban, hogy az étkezések közötti kávészünetben mindig akadt valami harapnivaló.

Kriszta: A környezet csodálatos volt, ennek ellenére nekem kicsit mindentől távolinak tűnt.

Tény, hogy a képzés célja nem a szórakozás és városnézés volt, de úgy gondolom, ezáltal litván jellegzetességekből keveset tapasztaltunk. Ezt ellensúlyozva vettünk részt az egynapos vilniusi kiránduláson, és a trakai délutánon.

Legkedvesebb élmények

Kriszta: Számomra nagyon tanulságos volt az interkulturális játék, amikor egy közös nyelv, -jelen esetben az angol – kiiktatásával kellett két vegyes csoportnak meghatározott „küldetést” teljesíteni. Eléggé felkavaró volt a játék kimenete, a szervezők a játék egy adott pillanatában fontolgatták, hogy leállítják azt, annyira elszabadultak a kedélyek. Azért volt nagyon jó, mert mindenki egy olyan énjét tudta mutatni az önfeledt játék által, ami más helyzetekben nem biztos, hogy előjön, hisz minden kialakult személyiség tudja fegyelmezni magát egy adott határig. A gyakorlatban, egy ifjúsági csere során is adódhatnak konfliktushelyzetek, amelyeket kezelni kell, és lehet, hogy a közös nyelv nincs mindig segítségünkre.

Tetszettek a bemelegítő feladatok, hisz nagyon hasznosnak találom őket, ráhangol a munkára, azóta is tudom alkalmazni.

Nagy segítség és élmény volt a szimulációs játék, ahol folyamatában láthattuk egy ifjúsági csere előkészítését, a partnerkeresést, előkészítő találkozót, előfordultak nem várt helyzetek, és megoszthattuk tapasztalatainkat. A későbbiekre nézve ezek nagyon fontosak, hiszen ezáltal tudunk megfelelő minőségű cseréket létrehozni.

Zsolt: A közös problémamegoldó feladatok, mint pl. a második nap logikai játéka közelebb hozott minket egymáshoz, és megtanított arra, hogyan működünk együtt csapatként úgy, hogy igazán nem is ismerjük egymást..

A képzés egyik legmeghatározóbb feladata egyértelműen a szimulációs játék volt, amelynek köszönhetően mélyebb betekintést nyerhettünk az Ifjúság 2000-2006. program egyik alpontjának megvalósításába. Emellett magunkat is kipróbálhattuk úgy mond „éles” helyzetben és felkészített bennünket arra, hogy a későbbiekben sikeres pályázatokat írjunk.

Általában egy foglalkozásnak volt egy „száraz” és egy „nedves” része. A „száraz” tartalmazta az elméleti anyagot, a „nedves” pedig segítette az érdeklődést fenntartva előadni a

kiscsoportokban megfogalmazott gondolatokat, sokszor egyéni, extrém formában is.

Értékelés

Mindent összegezve, szerencsésnek érezzük magunkat, hogy pont ezzel a képzéssel kezdődött az Ifjúság 2000-2006.-os programbeli „pályafutásunk”, mivel követendő példát láttunk mind a szervezésben, mind a lebonyolításban.

A képzés eredményességét bizonyítja, hogy azóta a magyar csapat minden tagja aktív résztvevője a programnak, és az itt tanultakat hasznosítva önállóan szervezünk ifjúsági cseréket, mindemellett résztvevőként is tapasztalatot gyűjtünk.

A Litvániában csak „játékként” megjelenített ötleteket realizáljuk most, ami azt jelenti, hogy szervezés alatt van egy többoldalú ifjúsági csere előkészítő találkozója, természetesen az ott megjelent külföldi és újonnan megismert partnerekkel.